

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak: Egész évre 10 frt., félévre 5 frt., negyedévre 3 frt. 50 kr. egy hóra 1 frt.

Megjelenik mindennap, vasárnap kivételével.

Felelős szerkesztő
Koncz Ákos.
Kiadó s laptulajdonos.
Kutasi Imre

Szerkesztőség: Nagy-Várad-utca 2087. sz. Gáll-ház (emelet).
Kiadóhivatal: Nagy-Várad-utca 2087. sz. Gáll-ház (földszint).
Hirdetések a legmerszelebbi árszámítás mellett vételnek fel.
Egyes szám 4 kr.

A háborgó EMKE.

Irta: Lovassy Andor.

Debreczen febr. 17.

Nem régideje egy kiáltás viharzott végig az országon: veszélyben van az erdélyi magyarság! A nemzetiségek sötétben bujkáló apostolai, a véres kezű tribunok utó-dai elszakítják tőlünk testvéreinket, mint az örvényző folyam sodra elszakítja a partok homokszemeit.

Erre a kiáltásra felébredt az alvó ország s a nemzet zöme reménykedő lelkesedéssel; a magasztos ügy iránti bizodalommal hordta össze filléreit, hogy megmentsék vele letiport fajunkat; életre keltsék elnémuló nyelvünket, visszatérítsék elszakadó véreinket.

És a szent hevület lángján, az aczélzó lelkesedés tüztől összeforrt sziveink érzelme, agyunk gondolata s megalakult az „Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület.”

A cél nem az volt, hogy a durva erőszak és a hatalom fegyverével járomba igázzuk a velünk együtt élő, együtt haló testvéreinket, nem is akartunk mi janicársár politikát üzni s kitépni anyanyelvét a románnak vagy a szásznak, de igen is megakartuk velük értetni, hogy ez a föld a Magyar haza földje s itt egymással békén, boldogan élhetünk; de egyik fajnak sem szabad a másik rovására a tilosban használni.

Sajnos, az a bizodalom, melylyel a nemzet az „EMKE” iránt viseltetett, mind járt az első években megrendült; mert az egyesület vezetői talán tulbuzgóságából, talán szereplési viselkedéséből olyan kalandos utra tértek, mely nagyon messze esik a józan, realis politika határaitól. A személyi kultusz, kis emberek nagyra fuvása; az örökös bankett, a czélnélküli dikciózás, a sip, a dob nemhogy, használt volna a hazafias ügynek, hanem megrémítette a nemzetiségeket, ellenakcióra és teltre serkentette a Liga vezéreit.

Veres kendő lett az „EMKE” lobogója a merre járt mindenütt, nemhogy közelebb hozta volna hozzánk a testvér-népeket, hanem elidegenítette tőlünk azokat.

Az áldatlan küzdelemben apostolokká, martirokká lettek Lucaci, Raciú és Coroján, a mieink pedig egymással hajba kapva, saját sorainkat bontották meg.

Néhány évvel ezelőtt Biharba is átjöttek az E. M. K. E. vezérférfiai. Itt voltak gróf Bethlen Gábor, Bartha Miklós, Sándor József és a táborkar többi tagjai; volt bankett a „Zöldfában”, kitűnő menu; temérdek tóoszt — és ennek daczára, az E. M. K. E. itt nem csinált „fiókot.”

Báró Döry József, Beóthy Andor és a vármegye vezérférfiai nem ugrottak be az üres frázisoknak, mert már akkor látták a veszély csirait, látták, hogy a delejtű irányja sziklák közzé vezet.

Ha jól emlékszem, boldog emlékü

Beóthy Andor merészelt kimondani nyíltan, férfiasan, hogy itt nincs szükség a lármára, a hühóra; mert mi csendben is tudjuk teljesíteni fajunk iránti kötelességeinket és „dobbal nem lehet verebet fogni.”

A következők megmutatta, hogy ez volt az arany igazság; mert míg Erdélyben a bajok egyre nőttek, addig nálunk, ebben a határszéli vármegyében nem tudott elterjedni a ragály; pedig itt is megkisérelték szétszórni a mérget a román liga vándor apostolai.

És az EMKE szalmalángja lassankint lohadt. A személyi kérdések felburjánzottak ebben az egyesületben; vasárnap pedig olyan világraszóló botrány történt, mely utolsó zománczát is letördelte róla a rokonszenv helyett fázós hidegséggel, szétfoszló reménnyel tekintünk annak jövőjére.

A főtitkárt Sándor Józsefet állították oda a pellengére s akik még nemrég, mint fegyvertársat magasztalták; most ellene fordultak, megköpdösték és sárral dobálták.

Bartha Miklós, Ugron Gábor és Ugron Zoltán vehemens gyűlölettel, támadtak reá s ellene elrendelték a fegyelmi vizsgálatot.

Nem akarjuk mi Sándor Józsefet védelmezni, ha fekete, a világért se mossuk fehérre, csak előttünk az a különös, hogy míg velük a politikai téren egy követ futt, addig szeplőtlen erényü, tiszta kezű férfiú volt és most mindön kormánypárti képviselő lett, letépik homlokáról azokat a ba-

A DEBRECZENI HIRLAP TÁRCZÁJA.

MENEKÜLÉS.

Te bünös asszony, mit kívánsz még?
Tied volt hamvas ifjuságom,
Tied volt első szivverésem,
Tied volt rózsás gyermekálmom!
A kárhozatért, melyet adtál,
Talán a vérem' szomjuhozza
Izzó ajakad, mely a csókot
Egő parázsszal viszonzozza i

Nem józanodva, nem feledve,
De elhagylak, mert itt az óra,
Érzem, ha még egyszer megcsókolsz,
Nem lesz erőm e fordulóra.
Nem volna többé akaratom,
Halálra, kárhozatba futnék,
Kirabolnád egészen szívem,
Örökre koldusbotra jutnék.

A te öledben kárhozat van,
Reám vár még egy boldog élet,
Valami elfelejtett zugba
Leszek boldog, de nem tevéled!
Valami elfelejtett zugban,
Ahol még emléked se bántson,
A porba ásom arczomat hogy
Több asszony meg ne babonázzon!
Szentessy Gyula.

Ki az?

Irta: Tolnai Lajos.

Kopott ruhás, de azért még elég peczkes, kemény járásu, tagbaszakadt, zömök ember sétálgatott a széles mozaik folyosón. Vastag, gömbölyű fejét egészen jól feltartotta. Azért e, hogy eltitkolja állapotá valóságát? Vagy hogy ez már véreben volt?

Egy kis leánykának többször odakiáltott az előszobába, hogy be lehet-e már menni a papuskához?

A leány előtt visszásnak tünt fel, hogy az ő méltóságos édesatyját ilyen mesterember szerü egyéniség hogy merészelteti ily bizalmas czímmel illetni. Eleinte nem is méltatta válaszra, azonban a többszöri kérdezősködés után odavetette az idegennek:

— Hát ha be is lehetne menni, mit akarna maga?

— Az mondja meg, galambocskám, van-e ott valaki? Mert . . .

— No mert?

— Mert akkor nem alkalmatlankodom.

— Maga ugy-e kéregető?

— Az is, nem is.

— Hogy?

— Kis leány, minek busitaná az ártatlan szivecskéjét egy . . .

— No egy? Csak mondja.

— Nyomorult ember érdektelen ügyeivel.

A leány lesütötte a szemeit. Érezte, hogy az ismeretlen nagyon nézi.

— Várjon, ne menjen. Már régóta itt jár kél. Bemegyek apához.

Fényes, nagy, uriasan butorozott teremben, hatalmas kanapén két ur beszélgetett. A kis leány atyja, egy hizásnak indult java-korbeli ember s egy sovány, kis, fekete, czigányképü ur.

— Apa, valaki keres.

A sovány fekete ur föluggott. Azt hitte, hogy ez jel: mehetnél már.

— Kérlek, Imre, maradj még. Ki az az ember, Etel?

— Ha tudnám.

— Kérd el a jegyét.

— Ah, nem olyan ez, hogy névjegygyel járjon.

— Hát akkor várhat még.

— Nem, apám, ugy láttam, hogy egyszer sirt is.

— Öreg?

— Mint apám és Imre bácsi. Ahhoz a képhez ott nagyon hasonlít, — bökött a kis kis leány ujjával egy aranyos keretben pompázó fotográfia felé.

Szép ifju embert ábrázolt a kép, hosszu, német diákos, vállat verő hajjal, pápaszemmel, büszkén felvetett bajusztalan ajkakkal. Egyik keze, melyen bőven ragyogtak a gyűrűk, mellére volt fektetve, a mint az igen ünneplés percekben szokás. Az aláírás kacskaringós betűkkel így hangzott:

„Simon Ernő legkedvesebb barátomnak, ki mint szegény fiú, oly jó volt, hogy minden vakációját szüleim hazánál töltötte az én igaz örömömre, boldogságomra. Kedves Ernőm, mindenem a tied. Barátságom a sirig, óh, azon tul is tart. Ki eddig oly hü árnyékom voltál, reményem, a sir porába is elki-

bérleveleket, melyekkel éppen ők koszorúzták meg.

Szóval azt látjuk, hogy azok a tulvérmes hazafiak bevitték a pártpolitikát a közművelődési egyesületbe; becsempésztek a szétbomlás csiráit az EMKE tagjai közé.

Ez bizony nem valami nagy hazafiság és nem válik dicsőségére az illetőknek.

Azt mondják, hogy izetlen, rossz modoru ember a főtitkár s ő idézte elő a jelenlegi állapotokat, de ez még nem indok arra, hogy egy rossz modoru tisztviselő miatt teregessék a szennyet országvilág és a kárörvendő nemzetiségek szeméi előtt.

Arra a viharos gyűlésre Kolozsvárra utazott gróf Károlyi István is, nyilván azért, hogy barátjának gróf Bethlen Gábornak segítségére legyen Sándor József és a „klikkje” ellen, hát ehhez a nemes grófnak joga volt; de mi az egyenlőség és az emberi jogok századában egyáltalában nem zenghetünk neki hozsannát azért a nyilatkozatáért, melyet ott a gyűlés színe előtt jónak látott elmondani.

Tudósítónk szerint azt mondá ugyan gróf Károlyi István, hogy az olyan titkár, mint Sándor József az ő általa vezérelt „Felső Magyarországi Köz művelődési Egyesület” gyűlésén öt perczig sem maradna meg és elcsapatná.

Hát az ilyen rövid uton való elcsapatás divatban volt a régi despotikus világban, midőn rettenetes hatalmu kényurak leüttették a fejét mindazon vakmerő férgeknek, kik véleményüknek ellentmondani merészelték; de hála Istennek ez a kor elmúlt s ma már nem lehet a torkára hágni, nem lehet kirugni embertársainkat, pláne ha a multban egy kis érdemeik is vannak és nem piszkol-

ták be sem a kezüket, sem a becsületüket.

Pedig Sándor József ezt még az el-lenségei sem kenik reá; csupán azzal vádolják, hogy intrikál, hogy az elnöknek nem engedelmességek. Ha ez igaz, akkor a főtitkár ur nem helyes uton jár; de bármint legyen, annyi bizonyos, hogy ez a tozsalkodás, ez az áldatlan tusa nem annyira az illetőknek mint inkább az EMKE-nek árt s azok, kik éber szemmel és némi bizalommal kísérték a vezérferfiak működését, most már megrendült hittel fordulnak el az egyesülettől, melynek kebelében a pártpolitika és a személyes tozsalkodások dudvái burjánzottak fel.

A magvaszakadt Migazzi grófi család. A hivatalos lap tegnapi száma következő hirdetményt teszi közzé: hivatalos uton beérkezett hiteles adatok tanúsítása szerint gróf Migazzi Vilmos, a magyar főrendiháznak örökös jogon tagja, Aranyos-Maróthon 1896. évi augusztus hó 28-án elhalálozott s elhunytával az 1896. évi VIII. t. cz. 1-ső § sa II. pontja értelmében a magyar főrendiházban örökös tagsági joggal bíró gróf Migazzi család fiágában a megvaszakadás esete állott be. Az idézett törvényezikk 5 §-ában foglalt rendelkezésből kifolyólag a fi-utódokban beállott ezen megszakadás azzal a felhívással tétetik közhiré, hogy mind azok kik a megszakadást tagadásba veszik, ezt a jelen hirdetmény megjelenésétől számítantó 6 (hat) hó alatt, egy a főrendiház elnökéhez vagy a belügyminiszterhez intézendő s okmányokkal támogatott írásbeli nyilatkozatban igazolják, mert a jelzett határidő lejáratá után a hivatkozott törvényszakasz értelmében, ha bejelentés nem történik, vagy az igazoltnak nem találtatott a nevezett családban fi-utódokban beállott megvaszakadás az örökös jogu főrendi családokról vezetett családkönyvben az illető rovatban felfog jegyeztetni. Kelt Budapesten, 1897. évi február hó 13-án. T ó t h Vilmos s. k., a főrendiház elnöke Perczel s. k., m. k. belügyminiszter.

A fiumei választás. A városi tanácsba be-választott új képviselők pénteken délelőtt 11 órakor tartandó nagy ülésen fogják a hűségi esküt Abele Rezső miniszteri tanácsos és kormányzó n. kezeibe letenni. Ennek megtörténte után következik a polgármesterválasztás. Ha Maylander Mihály dr. a jelöltséget elfogadja, megválasztása egészen bizonyos. Ha azonban ő a jelöltséget nem fogadná el, akkor Gelle-tich Mikor dr. közjegyző fog Lettis báróval megküzdeni.

Országgyűlés.

Budapest, febr. 16.

A t. Ház folytatta a földmívelési vitát. Megelőzőleg Sréter Alfréd bejelentette Zichy János gr. mandátumának igazolását, Molnár Antal a gazdasági bizottság, Benke Gyula a zárszámadási bizottság jelentését mutatta be. Wlassics Gyula miniszter pedig be-terjesztette az egyetemi építkezésekre vonatkozó jelentését.

A földmívelési vita első szónoka ma Pulszky Ágost volt, a ki szintén az uralkodó gazdasági bajokról szólott. Gerinceze ennek a beszédnek az az élénk polémia volt, melyet Rosenberg Gyulával folytatott, a ki tegnap a mezőgazdasági bajok orvoslására a buzakivitel-i jutalmakat ajánlotta hathatós orvosszerűl. Pulszky ezt az orvosszert a lehető leghatározottabban perhorreszkálja és pedig főképen arra a tapasztalatra való tekintettel, a mit a premiumokkal a cukornál, vagy a szesznél szereztünk.

A mi a nálunk tapasztalható szocializ-must illeti, azt egészen más természetűnek látja, mint a többi kontinentális államban. Nálunk kisebbek a katonai terhek, kisebb a központosítás, a miknek hatását erre a kérdésre lehetetlen nem konstatálni. Jellemző egyébként a mi viszonyainkra, hogy nálunk eseléseket nagyon nehéz kapni, a mi evidens jele annak, hogy a munkás kicsinyli a eseléd helyzetét is, jövedelmét is. A speciális helyzetet speciális intézkedéssel kell rendezni, nehogy az általánosítással felölleljünk olyan kérdéseket is, a melyek nálunk ma még nem is forognak fenn.

Hangsúlyozta még a mezőmunkások ér-dekeinek szem előtt tartását a jövődő tör-vényhozási munkákban és ez is mód lesz arra, hogy bizonyos félreértéseknek elejét vegyüek.

sérsz. Jéna, 1874. május 12. Feketeváry József.

— Ki az a kép? — kérdé a kis barna ember.

— Eh . . .

S az apa egy mozdulattal leakasztotta a képet és félrelökte az ujságokra.

— Csak nem . . .

— Igen Feketeváry.

— Kérlek egy perczre.

Elolvasta.

— Érdekes. Tudod, hogy ez az ember megbukott?

— Valamit hallottam.

— Az apja állt vagy félmillióig.

— No addig éppen nem.

— De roppant bolondul szerette a fiát. Tanulótársak voltunk Kecskeméten. Én rongyosan jártam, ő bársonyban, én egyszer is alig ehettem napjában, őt a sors tejben-vajban fűrésztötte. Tudod-e, hogy roppant gazdagon nősült?

— Tatáról.

— Pápáról. Kapott a feleségével egy-szerre százezer flórt, sz-áé-ezzerr fló-órt . . .

Simon ur gunyosan mosolygott és forradásos nyakát, — melyet a jólétnek indult kö-vérség se tudott eltútkolni, mint a szerencse a czudarságot, szivtelenségét a hogy nem tudja, — ide-oda tekergette.

— Mit bánom én, — mormogá. — A hogy vetett, arasson.

— Tudod, hogy a kőbányai telepe már eluszott?

— Tölem akár fölakasztatja magát.

— Tán meghasonlottatok? Ugy tudom Jénában az ő pénzén tanultál.

— Azaz, a hogy vesszük. Én dolgoztam, ő fizetett.

— De ő nagyon-nagyon ragaszkodhatott hozzád.

— Azaz, tetszett neki, hogy én alázatos szolgája voltam s minden nagyuri szeszélyét eltűrtem. Én már akkor is pályámhoz hordot-tam a homokszemeket, készültem az egye-temi tanárságra. No és ma egyetemi tanár vagyok.

— Tudod-e, hogy . . .

— Barátom, jegyezd meg, hogy engem egy bukott ember sorsa nem érdekel. Én ma is herceggel Kukorinszkyval sétáltam óra hosz-szat, tegnap még gróf Zichy Almos szépel-gett feleségemnek, de hogy, pedig tudod, hogy Elizt még a jóakarát sem mondhatja valami bájosnak. De a gróf urnak a fiai miatt szük-sége van reám. Én, én, bocssás meg és boc-sásson meg nekem a világ, a barátaimat nagy-on megválogatom. Az én házamba egy sze-gény koldusokon is a lábát be nem teszi. Elég ideig ettem a nyomoruság kenyerét. Hit-et változtattam, de felküzdöttem magamat a csucsra. Akadémikus vagyok, igen; háziur vagyok a feleségem után, igen; tiz bizottság-nak vagyok elnöke, én, a ki kölyökkoromban a veszprémi dombokon batyut hordtam a háta-mon de fölksuztam.

— Nagyszerű kárriért csináltál, az igaz.

— Mindenki csinálhat, a kinek esze van.

Mi? Hogy engem rossz embernek tartanak, egy komisz strébernek? Tessék. Szeretném látni azt az embert, a ki ezt nekem a sze-membe merné mondani.

— Apa, — esedezett a kis leány, — be-ereszthetem azt a szegény embert?

— Ha téged, Imre, nem zseniroz . . .

— Oh engem nem.

— Eljöttem hiába hazudozik, forgatja a szeméit. Én senkin nem könyörülök, én filant.

rópiával nem foglalkozom, az én szakmám az élet. Ereszd be azt az embert.

Simon ur hirtelen elrakta a drága sziva-rosskatulyáját és néhány igen olesó szivart vett elő. Három-négy törött darabot -- mű-vészi rendtelenségben — odaragasztott egy asztalra . . .

Majd odahelyezte legujabb röpiratit, könyveit s azokat a lapokat, melyekben cik-kei voltak.

Haját tudós modorban eligazgatta s így teljes készülettel várta a bukott barátot.

Halk kopogás után az be is lépett.

— Szervusz, — ugrott a kopott szegény ember felé a régi tanulótárs, a kis barna em-berke, míg Simon ur, az egykori mentor, mint a ki nyársat nyelt állott begyesen.

Hol kezdje a tönkre ment ember gyarló védekezéseit, mint tegyen, hogy nyomorult lelke háborgásait eltagadja?

Semmi sem oly nehéz, mint alázatosan állani az előtt, ki egykor boldogabb napjaink-ban a talpukat nyalta.

Feketeváry József urnak egy szó nem tudott ajkára jönni.

Simon ur nem szólt.

Várt és nézett. Gyönyörködött.

A felkapaszkodott koldus végtelen kéjt érez abban a helyzetben, mikor egykori irigy-sége tárgyát mélyen a lába alatt látja.

A sors is ad elégtételt és többször a hit-ványaknak, mint a nemesszivűeknek.

Végre is a bukott ember tette meg az első lépést a közeledésre.

Kitárt karokkal rohant, mint egykor Jé-nában, a sűrű hü jóbaráthoz.

Simon ur illetlenül felreállt.

— Kérem, — hasitá erős hangon.

— Nem ismeresz?

A tartalmas beszéd hosszú terjedelmű daczára — 1 és fél órát vett igénybe — al-landóan lekötötte a Ház figyelmét. Végül élénken gratulálták Pulszkyt magas színvo-
nalú polemiájáért.

Komjáthy Béla, a vita következő szó-
noka a nagy birtoktestekben keresi és ta-
lálja meg okát a mi szociális bajainknak.
Hogy gazdaságilag nem boldogulunk, azt pe-
dig az Ausztriával fenálló szövetséggel ma-
gyarázza.

Ot percz szünet után Szily Pong-
rácz a szélbalog teoriákkal szemben, melyek
mindig az önálló vámterülettel teszik függővé
boldogulásunkat, nem ért egyet. A gazdasági
bajok tényleg megvannak, azonban nem a
közös vámterület miatt, hanem annak daczára.
A mi feladatunk nem az, hogy a lappongó
szocializmust hosszú, bár érdekes vitákkal
mi fejlesztük, hanem az, hogy gondoskodjunk
gazdasági bajok orvoslásának módjáról.

A tőke szoros kapcsolatban van a mező-
gazdasági érdekekkel s ezért tévedés, ha a
tőkétől önfeledőzásoknak tekintik az ő mező-
gazdasági befektetéseit. Ezek a tőke érdeké-
ben történtek, mert jó jövedelmező befekte-
téseknek bizonyultak.

A jövő gazdasági politikájának fontos
tényezőjéül tekinte a gazdasági oktatás fej-
lesztését és oly irányba terelését, a melyből
legyen láthatja magának a legalsóbb népré-
tegek is. A szülő rekonstrukcióját szintén
a jövő egyik nagy horderejű teendőjének tek-
inti s e feladatot jelentékenyen meg fogja
könnyíteni a szülővesszők olesó előállításá-
ra. Legajánlatosabb erre a szülővesszők ter-
mése fegyverek révén, a kik ingyen nem fog-
nak konkurrencziát csinálni a kisiparnak.

A zajos helyesléssel fogadott beszéd
Jurics Mihály néppárt 70 es szűzszónok
mondta el a maga gazdasági hitvallását.

A kaneai tűz.

Debreczen, febr. 17.

Tegnapelőtt este óta nagyot változott a
helyzet. A nagyhatalmak közül kettő meg-
lepő módon lépett előtérbe és épp az a kettő,
a melynek ez a fellépése határozottan várat-
lan volt.

— Én az egész Pestet nem ismerhetem.
— Ernő, de engem..
— Nem tudok emlékezni. Én tudomá-
nyokkal foglalkozom. Most is ép egy nagy
művet írok, melyben össze akarom törni —
Vámbéryt.

— De azt csak tudod, ki vagyok.
— Szemeim gyengék.
— De szived!
— Azzal senkinek semmi köze.

— De nekem!
— Én adóssa senkinek nem vagyok.
— Talán. Az én apám tanítottatott ki.
— Engem sokan tanítottak, de minden-
kinek megszolgáltam.

— De a mult, az ifjúkor, Ernő..
— És a szegény embernek sárgás-barna
arczán végigömlöttek a könyvek.

— Hát minden bukott ember így jár?
Hisz én még fölemelkedhetem. Most egy óriási
koncessziót, — igen bász azért jöttem hoz-
zad, hogy fölajánljam régi barátomnak a
szerencsém felét. de most, — de most ..

Simon ur hidegen kinyitotta tárczáját s
pár apró kaliberű bankót göngyöltett össze.

— Atakarta nyujtani.
— Nem fogadom el. De légy társam.

— Gunyos hahota csattant föl e naiv aján-
latra.

Szavak, sértegető kifejezések, szemre-
hányások váltották föl egymást, mire Simon
ur felesége beszaladt.

— Akkorára már a bukott ember kitán-
torgott

— Ki volt az? Ki az? — hörgé, sikoltá
a meg rémült nő.

— Ki az?
A kinek nem szokott neve lenni.

Németországban maga a külügyi hivatal
szólalt meg. Miután a görög külügyminiszter
a hatalmak együttes előterjesztésére azzal fe-
lelt, hogy Krétát Görögország meg fogja
szállani, Németország most már méltóságával
nem egyeztetheti össze, hogy Athénben to-
vábbi diplomáciai lépéseket tegyen. Ez a né-
met császár beszéde. Kétség sem fér hozzá. A
diplomácia elhallgat, helyette majd az ágyuk
szólalnak meg.

A másik, nem kevésbé váratlan és nagy
horderejű tény az, hogy az angol hadihajók
parancsnoka intette György görög herceget
arra, hogy jó lesz békében hazamenni. Mert
ha nem megy — hát erőszakhoz fognak fo-
lyamodni, vagyis megint csak az ágyuk sze-
repe kezdődik.

És a mikor világszerte készülnek a nagy
leszámolásra, a melynek ez a krétai kis há-
boru csak a bevezetése, monarkiánk sem ma-
radhat tétlen. Pólában készenlétbe helyezik
hajórajunkat, a vas-óriások minden pillanatban
elindulhatnak a Kelet felé és készülnek a
szárazföldi hadaink is, a mit a zágrábi vasuti
üzletvezetőségnek kiadott parancs bizonyít,
hogy az esetleges mozgósításra készenlétben
tartsa a külön katonavonásokat.

Mindaz intézkedéseket és híreket azonban
messze tulszárnyalja az a másik két tény,
melyekről egy kaneai és egy athéni távirat
számol be. E két távirat tartalmában és az
általuk jelzett i n t é z k e d é s e k b e n
rejlük a további beláthatatlan bonyodalmak
alapja.

A kaneai távirat kétségtelenné teszi, hogy
a törökök védkép elvesztették fejükét, mert
most már egyedül a nagyhatalmaktól várják
üdvüket és boldogulásukat. A török hatóság-
ok Kréta szigetén beleegyeztek abba, hogy a
nagyhatalmak Krétát megszállják. A mi még
tegnap tanácskozások és az európai kabine-
tek közt táviratváltások tárgya volt, az most
már ténynyé vált.

Kaneát megszállotta egy nemzetközi had-
erő, a melyben Németország kivételével vala-
mennyi európai nagyhatalom katonája képví-
selve van. Ausztria és Marország katonái köz-
ül is 50 tartozik a megszálló haderőhöz és
egy másik csapat, mely épp úgy összeállítva,
mint ez, 450 főből fog állani, szintén minden
pillanatban készen van arra, hogy partra szá-
lljon. Franciaország, Anglia, Oroszország, Olasz-
ország és Ausztria-Magyarország kitűzték ott
lobogóikat és Kanea megszállását notifikálták
a görög hajóraj parancsnokának.

Ez a megszállás egyértelmű azzal, hogy
Törökország lemondott Kréta szigetéről, mert
be látta, hogy helyzete ott tarthatatlan. De
egyértelmű azzal is, hogy a törökországi te-
rületi status quo fentartása, a melyet oly nagy
garral hirdettek a béke garanciájaképp, már
is illuzióriussá vált. A mint Törökország testé-
ből Kréta szigetét kihalasztották és ez most ta-
gadhatatlanul megtörtént, a status quo már
csak a mult történelméé. A jövő történet
új képet fog feltüntetni.

És e tényesszomben a görög hadügymi-
niszter utasítást ad a Krétában kikötött csa-
patok ezredesének, hogy a szigetet a király
nevében szállja meg, a törököket pedig az
általuk megszállott helyekből űzze ki azután
végül haladéktalanul proklamálja a sziget
megszállását. Ez ugyan hiába való parancs,
mert miután a nagyhatalmak már megvetették
a lábukat a szigeten, a hős helléneknek ott
alig marad megszállani valójuk.

A szultán pedig a kinek a legvitálisabb
érdekeiről van szó, a kinek még eleven teste

felett ott kárognak a ragadozók hogy hagyá-
tékát szétmarcangolják, — minden reményét
a próféta köntösébe helyezi, mert mint egy
konstantinápolyi távirat jelenti, holnap megy
e köntöshöz imádkozni. Ha ez nem segít rajta,
Törökország elveszett.

Ujabbán a következőket jelenthetjük a
Magyarország nyomán.

A török hatóságok beleegyezésével, még
tegnap este Kaneát megszállotta egy csapat,
mely 100—100 orosz, francia, angol, olasz és
50 osztrák katonából áll, s melyet egy olasz
tiszt vezényel. Egy másik csapat, mely hason-
lóan van összeállítva, egy francia tiszt ve-
zénylete alatt készen áll a partra szállásra.
Franciaország, Anglia, Oroszország, Olaszor-
szág és Ausztria-Magyarország lobogóit ki-
tűzték a város sánczaira. Kanea megszállá-
sát notifikálták a görög hajóraj parancsno-
kának.

London, febr. 16.

A főrendiház mai ülésén Salisbury lord
kifejtette, hogy a görög kormány, mialatt a
reformok Kréta szigetén megkezdettek, nyil-
vánvalóan a közvélemény nyomása követke-
zőben lépett közbe. A mennyiben hajóit a kré-
tai vizekre küldte. A hatalmak valamennyien
abban a nézetben vannak, hogy ez az eljárás
nagyon meggondolatlan volt és komolyan til-
takoztak ellene, mihelyt Görögországnak
szándékainak célzata előtérbe lépett.

A hatalmak annál inkább szilárdul meg-
maradnak véleményük mellett, mivel Görög-
ország eljárása a legnagyobb mérvben ész-
szerületlen. Ugy hiszi, hogy a hatalmak sem-
miesetre sem hajlandók a magatartást helye-
selni. Anglia megmarad eddigi magatartása
mellett, a mennyiben a többi hatalmakkal
együttesen és egyértelműen cselekszik. A ten-
gerésztisztek utasítva vannak, hogy ne elkü-
lönítve, hanem a többi hatalmak tisztjeivel
együttesen járjanak el. Természetes, hogy ily
közös eljárás eredménye az, hogy a hatalmak
egyike által is követendő irányvonatról bizto-
san szólni nem lehet. Ez nehezebb, mint ha
függetlenül cselekednének. Mondhatja, hogy a
hatalmak rokonszenves megegyezése fönnáll.
Nem tehető fel, hogy e megegyezés lazuljon,
vagy hogy az eddigi politikától való eltérés
következzék be. Szóló nem tudja, hogy a
görögök Krétában partra szállottak, de
nem is hiszi, hogy az megtörtént volna.

Páris, febr. 16.

A lapok többsége élén meglepedésének
ad kifejezést a hatalmak, erélyes magatartása
fölött és azt remélik, hogy az okkupáció ele-
gendő lesz arra, hogy jobb békében bevárnia
azt, a mit netán a hatalmak akarnak tenni,
Görögorszáért. [A Libre Parole Garasanin szerb
követtel folytatott beszélgetést tesz közzé
melyben a követ azt mondja, hogy Kréta füg-
getlenítése a Balkánon súlyos komplikációkat
idézhethetne fel.]

Bécs, febr. 16.

A király ma délelőtt Sterneck tengerna-
gyot és Goluchovszki gróf külügyminisztert
fogadta. Az uralkodó tegnap az orosz, francia
és török nagyköveteket, valamint a szerb mi-
nisterelnököt fogadta.

A sajtószabadság megvédése.

Az új bünvádi eljárás törvénytervezeté-
ben három pont érinti a sajtószabadságot, a
melynek védelmére a budapesti újságírók va-
sárnapi gyűlésükből országos mozgalmat in-
ditottak.

A sajtó reformjáról évek óta beszélnek, ennek szükségét — nem politikai indokból — a gyskorlati tapasztalatok igazolják, azonban a törvénytervezetbe felvett reformok egyike sem épült e tapasztalatokon. Mint számos törvény, úgy ez is a budapesti viszonyokra és mint számos ideál, a budapesti sajtó ezt is a saját szűkebb látkörben működő mérlegén értékeli és bírálja.

A vasárnapi értekezlet a tervezet azon három pontjával szemben, hogy a magánosok ellen elkövetett becsületsértések és rágalmaszások a rendes bíróságok elé utaltassanak, szintegy a már itélettel sujtott elméművek újra közlésének vétsége és harmadszor, hogy a zárt tárgyalásokról szóló közlésekért szintén rendes birói uton fogház és pénzbüntetés logyen alkalmazható, — a következő tiltakozó határozatot hozta:

„A budapesti ujságírók 1897. február 14 én tartott általános gyűlése, ragaszkodván az 1848. XVIII. t.-czikkben lerakott alapelvhez, amely szerint a sajtóvétségek felett nyilvános esküdtszékek ítélnek, a bűnvádi eljárás életbeléptetéséről szóló javaslat tervezetének azon intézkedéseit, hogy egyes sajtóvétségeket az esküdtek bíraskodása alól ki akar vonni, valamint a bíró gyakorlat azon irányzatát, hogy a sajtó útján elkövetett kihágásokat a közönséges bíraskodás körébe utalja a sajtószabadsággal, a társadalom érdekeivel, a nemzeti hagyományokkal és törvényeink szellemével ellenkezőnek és már azért is időszerűtlennek tartja, mert az uralkodó szabadforgalmi rendszer mellett, a sajtószabadság minden csorbitása okvetlenül az amugy is szapora családságok, — szédelgések és visszaélések mértéktelen elszaporodására fog majd vezetni.

Fölszólítja tehát az értekezlet tagjait, valamint az egész hazai sajtót, hogy a sajtószabadságot korlátozó bírói gyakorlat és törvényjavaslati tervezet ellen foglaljanak állást és kövessenek el mindent a sérelmek orvoslására és elhárítására.

A tiltakozás alapeszméje és célja helyes, a sajtószabadság csorbitását minden erőnköl meg kell akadályoznunk, de a sajtószabadság erkölcsi súlya, nagyhatalmi befolyása és általános tekintély érinthetlenségének érdekében meg kell szerezünk azokat a törvényerejű garanciákat, a melyek nekünk, hivatásos hirlapíróknak szabadabb működést biztosítanak a hibákon kívül mégis a mi rovásunkra elkövetett és mindig visszatérő sajtó visszaélések megszüntetésével.

Egyről-másról.

A doktor grófnő.

Szokatlanul nagy számu hallgatóság gyűlt össze tegnap délelőtt a budapesti egyetem I.-s számú belgyógyászati klinikáján, hol ma szigorlatozott dr. Hugonnay Vilma grófnő. Nosztrifikálás végett ugyanis a második gyakorlati szigorlatot ma kezdette meg a grófnő a belgyógyászatból. Tíz óraker jött a klinikára. Korányi Frigyes tanár és Ajtai K. Sándor orvoskari dékannal az első emeleti női kórterembe ment. Ezt a kórtermet szemelte ki a vizsgáló professzor a mai vizsgálatra. Négy jelölt volt összesen, ezek egyike a grófnő. Korányi professzor kiosztotta a jelölteknek a betegeket, majd megkezdte a szigorlatot. A grófnőnek a 14-es ágyon fekvő Weber Teréz nevű beteg jutott.

A tudor nő igen érdekes alak volt, egyszerű fekete selyem ruhában, rövidre nyírott hajában fekete körfésűvel. Feltéve arany czvikkerjét, odalépett a beteg ágyához s megkezdte orvosi funkcióját. A beteg — egy fiatal, 28 éves leány eleinte zavarba jött, elpiult, majd látható bizalommal felelt az orvosnő kérdéseire. Gróf Hugonnay Vilma kikérdezte a beteget, majd megvizsgálta, hallgatósággal (te-

toskop) meghallgatta szívhangjait, kikopogtatta a tüdő hangját s észleleteit bő körtörténetbe foglalta össze. Amikor 11 óraker 6 reá került a sor, a dékán és Korányi tanár a 14-es ágyon fekvő beteghez mentek s kezdetét vette a grófnő szigorlata. Korányi tanár felolvastatta első sorban a beteg körtörténetét, majd kikopogtatta a tüdő határát melül és hátul. Megkérdezte, hogy kezdődik a máj tompulat? A grófnő a feltett kérdésekre biztonsággal felelt és a mikor Korányi tanár megvizsgálta a beteget, maga is meggyőződött a grófnő állításának korrektsége felől s így azt mondta: „nagyon helyes”. A grófnő a baltüdt a rendestől eltérőnek mondotta, erre Korányi tanár felhívta a jelöltet, hogy fejtse ki a kórismét. A grófnő precízze ezt felelte:

A tüneteknek megfelelőleg exudatum pleuritium van jelen.

— Nagyon jól tetszett mondani — jegyezte meg a professzor és újabb kérdések sorozatát intézte a grófnőhöz. Megkérdezte többek közt a tüdő elváltozásaival járó viszonyokat, a mellhártya izzadmány feleségeit. Az utolsó kérdés pedig ez volt:

— Mik lehetnek kimenetelei az ily izzadmánynak?

Revid gondolkodás után a grófnő ezt felelte:

— Lehet a kimenetele, instálom, felszívódás, betokolódás, bősürűsödés, elgenyedés és vezethet mellkas zsugorosodáshoz is.

E felelet után Korányi professzor kérdést intézett Ajtay dékánhoz, vajjon befejezhetőnek tartja-e a szigorlatot. A dékán igenlő választ adott.

A grófnő szigorlata félórát vett igénybe. A kérdésekre adott feleletei a legalaposabb készütséget tanusították. A negyedik szigorló felelete után befejeződött a szigorlat. A jelölteknek betegeikről elküldött szobában körtörténetet kell kidolgozni és csak ha majd a második gyakorlati szigorlat többi három tárgyából is befejeződik a szigorlatok — hirdetik ki az eredményt.

Mulatságok.

Farsangi naptár.

Az ez évi farsangon eddig a következő bálók megtartásának idejét közölhetjük olvasóinkkal:

Február 20. Jogász- és tisztviselő körjelmeztélye a „Bika” nagytermében.

Február 21. A honvédőrmesterek bálja a „Margit” fürdő disztermében.

Február 23. A függetlenségi párt bálja a „Koroná”-ban.

NAPI HIREK.

Debreczen, febr. 17.

Időjárás.

A központi meteorológiai intézetnek Debreczenbe küldött távirati jelentése szerint a következő időjárás várható:

— Február 17. —
— Borús. — Száraz. — Fagy. —

— Egyházmegyei ülés. Az alsó-szabolcs-hajdu vidéki egyházmegye bírósága ma délelőtt a vármegyeháza nagy tanácstermében Zsigmond Sándor esperes elnökle alatt ülést tartott, a melyen számos fegyelmi ügyeket intéztek el. Az ülés déli tizenkét óra után ért véget.

— Szilágyi Dezső beteg. Szilágyi Dezső, a képviselőház elnöke, mint részvétellel értesülünk, gyengélkedik és ez az oka, hogy sem tegnap, sem ma nem elnökölt az országgyűlésen. Az elnököt ismét szédülések fogják el és orvosa Ángyán Béla dr. egyetemi tanár rövid pihenőt ajánlott Szilágyi Dezsőnek, a ki ma arról értesítette a képviselőház elnökségét, hogy még a holnapi ülésen sem lehet jelen. Szilágyi Dezső baja annyira nem súlyos, hogy ágyon kívül van és csak a szobát nem hagyja el.

— Kétly tanár kitüntetése. A budapesti tudomány egyetem kiváló orvostanárát Kétly Károly drt a király a csurgói nemesi előnév adományozásával tüntette ki. A hivatalos lap mai száma erre vonatkozólag az alábbi királyi kéziratot teszi közö:

Személyem körüli magyar miniszterem előterjesztése folytán dr. Kétly Károly a budapesti egyetem nyilvános rendes tanára és törvényes utódainak a csurgói nemesi előnevet díjmentesen adományozom.

Kelt Bécsben, 1897. évi február hó 8-án.

Ferencz József s. k.

Báró Bánffy s. k.

— Hirlapírók gyűlése. A vidéki hirlapírók szövetségének helyi bizottsága tegnap délután 5 óraker ülést tartott. Ez ülésen határozottat, hogy gróf Dégenfeld Józsefnek a védnökség betöltéséért, Suvich Jenő ezredesnek a katonazenekar átengedéséért, Szávay Gyulának a prológ megírásáért, Komjáthy Jánosnak a színház átengedéséért, Szilágyi Vilmosnak rendezéséért és közreműködéséért,

Vidor Dezsőnek a rendezéséért, Znojemszky Gyula karmesternek a karok botanításáért, Szabó Gizellának, Zivuska Jolánnak, Kubay Margitnak, Szücs Jenőnek, Károly Ilonkának, Raics Erzsikének, Szücs Margitnak, Péter Jolánnak, Schwarcz Annának, Jankovich Szerénának, Szikszay Irénnek, Muharossy Irénnek, Péter Olgának, Szép Gizellának, Czabán Margitnak, Juhász Jolánnak, Hirsch Jennynek, Bejezy Györgynek, Komjáthy Jánosnak, B. Békéssy Rózsának, Kálmán Gyulának, Löw Józsefnek, Zivuska Andornak, Luchs Olgának, Békéssy Gyulának, B. Ruzsinszky Ilonának és Kállay Lujának közreműködéséért, Rickl Gézának a négyes fogat átengedéséért és Tatár Gusztávnak a „Bika” diszterem átengedéséért köszönő leveleket intéz a bizottság. Ezután Kohányi Gyula pénztáros terjesztette elő a két színházi est jövedelmeiről és kiadásairól szóló számadásait.

— Tóth József gyászja. Az ev. református főiskola érdemekben gazdag tanárát, Tóth Józsefet — mint a legmélyebb részvétellel értesülünk — nagy csapás érte, a mennyiben fia, Tóth István gyantai ev. református lelkész rövid szenvedés után elhunyt. A megboldogult tetemeit most szállítják haza s itthon fogják örök nyugalomra helyezni a család temetkezési helyére. — A megboldogult tetemeit Tóth Sándor, a harmadik kerület rendőrfogalmazója, a halott testvére szállíttatja haza. Nyugodjék békével.

— Új magyar nemesek. A király Skrinjár Mátyás alezredeznek és törvényes utódainak a magyar nemességet a szentiváni előnévvel, Bodó Pál százados kezelőtisztnak és törvényes utódainak pedig magyar nemességükhöz a gömörpanyiti előnevet díjmentesen adta.

— Királyi tanácsosok és érdemjelesek Debreczenben. A belügyminiszter rendelete következtében a polgármesteri hivatal összeállította azoknak névsorát, a kik Debreczenben királyi tanácsosi címet viselnek és érdemkereszt tulajdonosok. E kimutatás szerint a következők viselik a királyi tanácsosi címet: Simonffy Imre polgármester (1878 óta), Szunyogh Sándor pénzügyigazgató (1885), Rásó Gyula alispán (1892), dr. Kola János országgyűlési képviselő és ügyvédi kamarai elnök (1892). Koronás arany érdemkeresztel bírnak: Jóna Dániel lakatos (1884 óta), Lósonczy Álmos megyei tiszti főorvos (1878), Szepessy Gusztáv magánzó (1867), —

Sz. Nagy Károly zenetanár (1896.) — Koronás ezüst érdemkeresztet kaptak: Tóth Lajos nyugalmazott ev. ref. tanító (1881). Malatinszky Ferencz szürszabó (1873) Farkas Albert mátai biztos (1878) és ezüst érdemkeresztje van Deák József erdőszolgának (1885 óta.)

— V. H. Sz. Lassanként megtörik a jég s megindul az érdeklődés a vidéki hírlapírók ügye iránt Lassanként kezdik belátni, hogy a vidéki hírlapírók tekintélyes testületének szükségé van arra az egyesületre, a mely biztos jövőt nyujtva, fokozottabb ambícióra serkenti őket a mindennapi nehéz munka elvégzésében. A mai napon három új pártoló taggal szaporodott az egyesületet támogatók száma, a mennyiben újabbán Löffkovic Arhur, Gebaur Karoly és Otrókocsi Véghe János urak léptek be három évi tartamra az egyesület pártoló tagjai sorába. A nemes tett nem szorul dicséretre.

— Sajtóper. Szathmáry Zoltán, lapunk segédszerkesztője ellen Schiller Ferencz vámhivatalnok sajtó per indított. E sajtó perben Szathmáry Zoltán védő ügyvédje dr. Benedek János semmiségi panaszt nyujtott be. Mint táviratilag értesítene bennünket a kuria a semmiségi panaszt nem vette figyelembe.

— Halálozás. Lovassy Szakáll Károlyt, városunk adóügyosztályának helyettes főnökét, mint mély részvétellel értesülünk, nagy csapás érte, a mennyiben forrón szeretett neje, született Cs. Kenézy Kerek Erzsébet ma délelőtt tíz órakor hosszas szenvedés után életének 64-ik, boldog házasságának 18-ik évében meghalt. A megboldogult temetése f. hó 19-én, pénteken délután három órakor lesz a Kossuth utca 2607-ik számú gyászházánál, a honnan az új templomba viszik és a Kossuth utcai temetőben helyezik örök nyugalomra. Mindnyájunk őszinte fájdalomla kíséri út utolsó útjára.

— A debreczeni dalegylet közgyűlése. A debreczeni dalegylet e hó 28-án a városháza nagytanácssteremben d. u. 3 órakor évi rendes közgyűlést tart, melynek tárgyai a következők lesznek: Évi jelentés. Számvizsgálók jelentése. Költségelőirányzat 1897-re. Indítványok. Tiszujtítás.

— Thomson Czézárt a hegedű királyt lesz alkalma kőnségünknek nemsokára hallani. A zenekedvelők köre intézőségünknek sikerült ugyanis eme világhírű művészt legközelebbi hangversenyére megnyerni. Thomson mesés művészetéről elragadtatással irnak és beszélnek a kik hallották s valóban nagy szolgálatot tesz a zenekedvelők köre, hogy tagjait ilyen rendkívüli művelzetben részesíti. Mint halljuk Thomson a kör harmadik hangversenyén lép fel, mely f. hó 22-én hétfőn estére állapított meg.

— Betiltott sertésszállítás. Nem mirőlunk van ez alkalommal szó, hanem a szomszédos Bihar és Szabolcs vármegyéről. Ugyanis a boszniai és hercegovinai országos kormány elrendelte, hogy a sertéseknek a két tartományba való szállítását nem engedi meg s arról városunk állategészségügyi hatóságát is értesítette. Annyiban érdekes ez a sertés szállítási tilalom, a mennyiben Debreczenbe mind két vármegye területén levő s le nem zárolt városok és községekből a sertésszállítás meg van engedve.

— Dal és zene-estély. A debreczeni dalegylet február 25-én, csütörtökön Hiteszi Lajos disz-karnagy vezetése és Rákóczi Károly zenekara közreműködése mellett az „Arany Bika” dísztermében tartandó zártkörű dal- és zeneestélyt rendez, melynek műsora a következő lesz: Falu végén kurta korecsma Wa-

sching K-tól. Cendes új Ottó-tól. Vineta Abt. tól. A virágnak megtiltani Hiteszi-től. Kossuth dal Gaáltól. Belépti díj személyenként 1 frt. — Család jegy 3 személyre 2 frt Kezdeté 8 órakor. Egyleti lapit 6- és pártoló-tagok szabadjegyeinek felmutatása mellett a pénztárnál belépti jegyet nyernek. — Belépti jegy nélkül a terembe senki sem bocsáttatik. a szabad jegy 4 személyre érvényes. a család többi tagja a belépti díj felét, vagyis személyenként 50 krt fizet. Alapító- vagy pártolótagsági aláírást a pénztár a dalestélyen elfogad. Az elnökség.

— A gyilkos leander. Ki hinné el, hogy az ártatlan virág is képes legyen a gyilkosságra. Egy néhány leander levélben van annyi kegyetlenség, hogy kiolt egy emberi életet. Meg van már reá a példa. Varga Zsófia Dr. Irinyi István ügyvédnél volt szolgálatban s a napokban rosszul érezvén magát leander levélből készített valami főzetet s azt mind megitta. Az orvoságtól még rosszabbul lett s e miatt jelentkezett a kózkórházban a hol tegnap este a leander levél által történt mérgezés következtében óriási kínok között meghalt. A rendőrség ez ügyben vizsgálatot indított meg s a megmérgezett leány holtestét ma délután a kózkórház boncztermében felbonczolták.

— A rendőrség szaporítása. Köztudomású dolog, hogy Debreczen sz. kir. város új szervezési szabályzata értelmében a rendőrség száma is tetemesen szaporítottatik. A szabályzat értelmében Kálmán Czéhelyi Mór mezőrendőr kapitány most eszközölte a hatáskörébe tartozó rendőrfelvétele s ez alkalommal tíz lovas és hat mezőrendőrt alkalmazott, a kik már szolgálatfételre be is lettek osztva. Ezek szerint a mezőrendőrség legényiségi létszáma most tizennyolc lovas és tizenegyet mezei rendőrből áll. Ez utóbbiak különben a csendbiztosok mellett teljesítenek szolgálatot. Az új rendőrök halnap teszik le Bocz kó Sámuel rendőrfőkapitány kezéhez a hivatalos esküt.

— Figyelmeztetés. A kölcsönös-segélyző egyesület igazgatósága tisztelettel kéri mindazon tagjait, a kik f. hó 21-én vasárnap tartandó közgyűlésen szavazati jogukkal élni kívánnak, hogy igazoló jegyüket e hét folyamán az egyesület helyiségében kiváltani sziveskedjenek, mert a közgyűlés napján a tömeges jelentkezés a közgyűlés menetét csak zavarja és a személyazonosságok és meghatalmazások megvizsgálása lehetetlenné válik.

SZINHÁZ.

Műsor.

Szerdán: Proletárok. Csiky Gergely színműve.

Csütörtökön: Magdolna. Rákossy tragédiája Békessy Rózsi felléptével.

Pénteken: Celestina p. Operette.

Szombaton: Ugyanez másodsor.

Vasárnap délután: Ezerev. Verő György színműve.

Vasárnap este: Celestina p. Operette.

A virágcsata.

Verő György ily című operettje-nek keresztelt énekes bohózatát adták tegnap este színházunkban. A darab, mely hatod izben került színre, ugy látszik vonzó erővel bír a közönségre s az idei saison egyik leghalásabb kassza darabjává nőtte ki magát. Ez az érdeklődés különben nem egyébnek köszönhető, mint annak, hogy a második felvonás végén a szereplők virágcsatákat dobálnak a fejükhez s viszont a nézőközönség is virágcsatákat dob a szereplőkhez.

Tegnap este is zsúfolt ház tapsolt ezen virág-csatározáson. Az előadáson nagyon

érezhető volt, hogy a szereplők lejátszott darabnak tekintik már a Virágcsatát s — daczára a nagyszámú közönségnek egyik másik szereplőn látszott az unottság, a kedvetlenség. itt ott egész jelenetet ki is hagytak.

Fodor Rózsát Szendeanna játszotta és énekelte ügyesen, sok kedvességgel, míg Szabó Irma kezében Kamelia szerepe a színtelenség legelképzhetőbb fokára súlydott. Általában nem értjük, hogy miért erőszakolják a tehetséges, temperamentumos kis színésznőt operette és énekes szerepekre.

A Molnárné szerepe visszakerült Lóc sareknéhoz, a ki a közönség zajos ovációi, általános derűtsége mellett kacagtatott mind végig. A közönség egy remek virág koszorúval lepte meg a kitűnő komikánét s hogy a költészet ölekezhesen a prózával egy öt pecsétes levél is volt oda rejtve a rózsák közé.

Kapossy Józsa tulon tul kedves volt Malmos Ilon szerepében. Énekszámait változó szerencsével énekelte le.

Vidor, Békéssy, Szilágyi jók voltak.

Folinusz helyett Sziklay, Bocz kó helyett Püspök y játszottak tetszés mellett. — tyi.

* Ki-é lesz a m.-szigeti szinkör? Ez a kérdés foglalkoztatja most folytonosan Debreczen, Szeged és Máramaros-Sziget városok színpártolóit. Két hatalmas konkurrens áll szemben egymással, Komjáthy János debreczeni és Makó Lajos szegedi direktor s erősen versenyeznek a szigeti kitűnő nyári szinkör elnyeréséért. Tagadhatlanul mind ketőnek kiváló a szintársulata s ez megehezíti az illetékesek választását, hanem annyi tény, hogy maga a szigeti szinkör ügyiránt érdeklődő közönség inkább óhajtja a debreczeni szintársulatot, mint a szegedit. Van annak nagyon fontos oka, az tudniük, hogy régi idő-kön keresztül bizonyos tekintetben közösség volt Debreczen és M.-Sziget között, megszó-kott, szivesen látott volt ott mindig a debreczeni szintársulat s a közönség, de maga a iszínügyi bizottság is óhajtja ennek az állapot-visszahelyezését, e mely a mult évben számos körülmény miatt megváltozott. A bizottság általában az illetékesek ez ügyben mint lapunkat m.-szigeti tudósítónk értesíti, már több zben gyüleseztek s a színház kinek adásában rövid idő alatt határoznak. A legvalószínűbb az, hogy a közönségnek elegendő tesznek s jövő nyárra Komjáthy János debreczeni színgazgató kapja meg a színházat.

Vidék.

— Nyiregyháza új tisztí ügyésze. A Ferlieska Kálmán dr. volt nyiregyháza városi tisztí ügyésznek országgyűlési képviselővé történt megválasztásával megüresedett tisztí ügyészi állást ma töltötték be Nyiregyházán. Az új tisztí ügyész, — mint tudósítónk táviratozza, — Hudák Károly lett, a ki 87 szavazatot kapott Járossy Sándor dr. 72 szavazata ellenében.

— A nagyváradi polgármesteri állás. Ugy látszik, hogy a sok kombináció és emlegetés után sem igen találtak meg még eddig az „igazit” a ki egyrészt méltó is volna Sall Ferencz örökére, másrészt hajlandó is volna a polgármesteri tiszt elfogadására. A legújabb polgármestnrjelölt, a kit a polgársárg nagyrésze szeretettel emleget dr. Bulovszky József kir. ügyész, a kit nemcsak tudása és ismert buzgósága, hanem különösen nagy népszerűsége quafikál a polgármesteri tisztre.

— **Gyilkosság a somontai erdőben.** Véres gyilkosság történt a Tamásdához tartozó somontai erdőben. Ami legnagyobb felúnésre méltó a dologban, az nem más, mint azon körülmény, hogy a gyilkos is az áldozat is a legbékésebb természetű emberek hírében állottak. Szalontáú, ehová mindketten valók voltak. A szomorú eset így történt: Lakatos Mihály és Szentmiklósy Pál még a reggeli órákban elindultak, Nagy Szalontáról a somontai erdőre azon célból, hogy ottan fát vágjanak. — El is érték a nevezett helyre, hol is letelepedvén hozzá kezdtek a reggelihez és a beszélgetéshez. — Beszélgetés közben valami futarozási dologon annyira összeveszttek, hogy Szentmiklósy Pál felugrott üléshelyéből s a kezében levő késsel — melylyel evett — Lakatos Mihályt oly szerencsétlenül szíven, hogy az azonnal szörnyet halt. A szerencsétlenül kimúlt Lakost özvegye és négy kiskora gyermeke siratj. Szentmiklósy Pál már a járásbíróság fogházába kísértetett.

— **A tanfelügyelő ur körútja.** Fekete József abaujszántói irnokot újévkor az a meglepetés érte, hogy hivatalából több rendbeli visszaélést miatt elcsapták. Részben nem tudott, részben nem is akart kenyéradó munkát kapni, hát legzelelszerűbbnek tartotta, ha felcsap tanfelügyelőnek. Ebben az álarazban aztán a merész szélhámos ugyancsak garázdálkodni kezdett a községekben. A napokban beállított a bukói községi népiskolába. Az iskolában nagyban czincoztak az egerek, mert híre sem volt a macskának. — A tanfelügyelő ur erre előhívatta a köteleességtudó tanító urat és félelmes méltósággal állott elébe.

— **En Zsarnay ujonan kinevezett tanfelügyelő vagyok.** Ugy látom, éppen jókor jöttem. Micsoda hanyagság ez, így magára hagyni az iskolát?

Sz után olyan lármát csapott, hogy a szegény tanító odáig volt féltében. Könyörgésre fogta a dolgot s a tanfelügyelő ur végre is azt mondta neki:

— Jól van, most az egyszer megbocsátok, ha ötven forintot azonnal lefizet!

A tanító fejcsóválva nézett a tanfelügyelő urra, de mit volt mit tennie árva fejének? Eladta egyetlen tehénkéjét, csak hogy a tanfelügyelő ur haragját kiengesztelje. Aki zsebre vagván az engesztelő áldozatot, tovább ment hogy egy másik községben fogjon balekot. — Ott a tanítót azzal csapta be, hogy a miniszter fölemelte fizetését száz forinttal de annak felét nyomban be kell fizetni nyugdíjalapba. A tanító örült is, sajnálta is az ötven forintot, csak arra kérte a tanfelügyelő urat, hogy elégedjék meg egyszerre huszonöt forinttal. A nagyságos ur volt ilyen kegyes. A harmadik községben a bírót szemelte ki áldozatául. Elhitette vele, hogy az állam új, diszes iskolát épített a községben, csak egy kis összeggel járuljanak hozzá. Összeült a kupaktanács nyomban s a bíró ragyogó arccal adta elő, milyen szerencse érte az ő községüket. Ki is üritették a község kaszáját fenéig s átadták a tanfelügyelő urnak kétszázötven forintot, aki még írást is adott róla, hogy egészen rendben legyen a dolog. S a szerencsés szélhámos folytatta az utazást tovább, de a negyedik községben rajtavesztett. Itt is iskolát ígért, de a falusiak nem voltak hajlandók fizetni. Hanem azt mondták, előbb tanácsot kérnek a körjegyzőtől, aki éppen a faluban időzik. A körjegyző közellétének hírére a tanfelügyelő ur úgy ellillant, mint a nyúl a kopó szagára; s valóban a jegyző gyanusnak találta a dolgot s utána hajtott a tanfelügyelő urnak. A vallatásnál csakhamar kiderült; s a vakmerő kalandor immár a járásbíróság fogházában pihen ki fáradsalmait.

Rudapesti vásárcsarnok.

A központi vásárcsarnokot, melyet tepnapelőtt este a székesfőváros és a kormány fejének jelelétében nyitottak meg, valamint a négy fiók-vásárcsarnokot tegnap adták át a forgalomnak s ezzel egyidejűleg bezűntették

a város belterületén fennállott huszonöt nyílt piacot. E piacok helye ma már üres és tiszták, mintha sohasem lett volna élelmi piac. Az előjáróságok a rendőrséggel együtt örködték azon, hogy a bezűntetett piacokon senki se foglalhasson helyet. Egy k-másik piaczon ugyan megjelent néhány járatlan, főleg vidéki elárúsító, de azután a kirendelt rendőrök felszólításainak engedtek és minden macskakodás nélkül elmentek. Így aztán a piacnevelő intézmény Budapesten egyszerűen zajtalanul kimúlt.

Addig is még nálunk is épülnek ilyen vásárcsarnokok, hetenkint egyszer-kétszer közöljük a vásárcsarnok jelentéseit az en detail forgalomról és árákról.

Husféle: Marhabus eleje 60, hátulja 80, rostélyos 80, vesepecsenye 2 frt, borjúhus 80, szelet és comb 1 frt 30 kr., birkahus 52 kr. kilója, bárányhus mellő negyed 1 frt 10 kr., hátulsó negyed 2 frt.

Hentesáru: Sertéshus 72, nyulpecsenye és karaj 80, sonka 1 frt, szalonna 56, kolozsvári és debreczeni szalonna 80, zsir 62, háj 58, kolbászféle 1 frt 20 kr., szalámi 1 frt 30 kr., füstölt hus 80 kr. kilója, bécsi kolbász 5-8 és 10 kr. párja.

Halak: Nő ponty 80-1 frt 20 kr., csuka 80-1 frt, harsca 1-1 frt 20 kr., tok 1 frt 40 kr., fogas 1-1 frt 20 kr., süllő 80-1 frt, tengeri hal 1 frt. 80 kr., tengeri rák 2 frt 50 kr., humár 3 frt. kilója.

Baromfi: Élő csirke 20, tyúk 70, kappan 90, kacska 100, pulyka 280, hizott lud 400 kr. darabja. Tisztított baromfi: csirke 50, tyúk 65, kappan 95, kacska 100, pulyka 220, hizott lud 180. Súly szerint pulyka 60, hájas lud 58 kr. kilója.

Tojás: 8 darab 20 krajczár, 45 darab 1 forint.

Tej és vaj. Teljes tej 12, lefőlözött 10, tejföl 46 kr literje, édes túró 38, teavaj 150 kr, parasztvaj 1 frt kilója.

Gyümölcs. Alma 45, körte 60, szőlő 80, gesztenye 24, aszalt szilva 32 kr kilója. Narancs 4 drb, citrom 6 darab 10 kr.

Zöldség. Vörös hagyma 6 kr, savanyított káposzta 12 kr kilója. Káposzta 15 kr, kelkáposzta 4 kr, zeller 5 kr, karfiol 20 kr darabja.

Téztaneműek. Fehérkenyér 14 kr, házi kenyér 12 kr, soroksári cipó és rozskenyér 12 kr, tarhonya 24 kr, jobb minőségű 32 kr kilója.

Hüvelyesek. Bab 20 kr, borsó 26 kr, lencse 30 kr, köles 20 kr, rizs 32 kr, árpagöngy 25 kr, dió 32, mák 36 kr kilója.

Különfélék.

— **Schlauch bíboros a sajtóról.** Nagyvárad újságíró-kollegáink a vidéki hírlapíró-szövetség javára Delli Emma, Gáll Gyula, Megyeri Dezső és a többiek közreműködésével február 24-én hangversenyt rendeznek, amelyre Schlauch bíborost is meghívták. Schlauch kétszáz forinttal lépett be a szövetségbe alapítónak. A küldöttség üdvözlésére Schlauch a következőket mondotta:

— Angolországban III. György idejében a kurupezió tetőpontját érte el. A király megvette saját minisztereit, parlamentjét. Mikor már minden veszve látszott, még nem volt veszve semmi, mert a sajtó szabad volt és a sajtó csakugyan visszahódított, resturált mindent. Ilyen nagy hatalom a sajtó, Amde ez a nagy hatalom ellenkező irányban használva is nagy hatalom maradt. Nem csak építeni, rontani is tud. Nálunk ne, kutassuk minő okból, nehéz is lenne precíz megmondani, arra van szükség, hogy építsen, resturáljon a sajtó. A politikában és a társadalomban ijesztő tünetek mutatkoznak, arra van szükség, hogy egyesült erővel küzdjön a sajtó. A morális restauráció mellett hazafiságra és vallásosságra van szükség. Ennek terjesztésében kell a magyar hírlapíróknak közreműködniök. Még feyre hívom fel figyelmüket. Minden művelt ember tiszteli másnak a véleményét, meggyőződését, ne feledkezzenek meg erről sohasem. Tartsák meg a sajtóban is.

— **A délvidéki bányászok.** Az osztrák-magyar államvasúttársaság délvidéki telepein alkalmazott munkások a jelek szerint lemondtak a tervezett nagy sztrájkról s folytatják a munkát. Aninán a szombati bérfizetés nyugodtan folyt le. Tegnap reggel valamennyi munkás kivétel nélkül megkezdte a munkát. Oraviczán nem szerveztek sztrájkot. Az igazgatóság szilárd magatartása mély benyomást tett a munkásokra. A bizonytalan helyzet és a nyomott hangulat természetesen kedvezőtlen reakciót gyakorolt az üzlet folyamára. Kivált a korcsmarosok szenvednek nagy kárt, mert a korcsmábjárást szigoruan ellenőrzik. Resiczán, a bérfizetés napja minden rendezettség nélkül, nyugodtan folyt le. A társáda javára tett magasabb levonásokat ellentmondás nélkül fogadták. Csupán egyetlen egy esemény zavarta némileg a nyugott hangulatot. Mintegy 60 aczélgyári munkás ugyanis tegnap d. u. 6 órakor nem állott munkába. A többi telepek munkásai nem csatlakoztak e részleges sztrájkhoz, habár némely gyár kapura lázító és fenyegető levelek voltak kifüggesztve a munkásválasztmányok ellen, állítólag azért, mert a választmányok nem tudták kellően megóvni a munkások érdekeit. A munkások bizalmi férfai megjelentek Sceda főtisztartónál és a gyárak vezetőinél, hol kijelentették, hogy a munkások most csupán azt kívánják, hogy a teljes nyugdíjra való jogosultság 40 szolgálati évnél kisebb idő multával álljon be.

— **A barrison lányok ellen.** Megemlékeztünk arról a pörről, melyet Barrison Lona, a Berlinben megjelenő Artis című szaklap ellen indított, mert azt írta, hogy jóvalavább a társulatnál a Barrison lányokkal. Erre megindult Berlinben az anti-Barrison mozgalom. Az aristák egymás között gyűjtést indítottak meg az Artis számára a pör idejére és a költségek fedezésére, egyben gyűlést is tartottak és kijelentették, hogy soha sem fognak együtt működni a Barrison-lányokkal. — Berlinben nagy érdeklődéssel várják a pör tárgyalását.

— **Hőbortos nábób.** Egy furcsa, hőbortos ember halt meg a mult héten Washingtonban: Joe Willard, többszörös milliomos, akinek főképp az volt a szenvedélye, hogy olyan házakat és telkeket szerezzen, amelyek mitsem jövedelmeztek neki. A bérleti a hónap első napjának délelőtti 10 órájáig tartoztak kifizetni a bérösszeget s az előtt való napon, vagy tíz óra után öt perczezel Willard már nem fogadta el a pénzt. Egyszer egy kétemeletes házat egészen újjalakította, de amikor kész volt, becsukta és több éven át zárva tartotta. Történt, hogy egy részvénytársaságnak éppen azon a helyen lett volna irodára szükség. Elmentek hát Willardhoz, a ki kijelentette, hogy ezer dollárért bérbe adja, de alább egy krajczárért sem. A társaság elfogadta ezt a föltételt, mire Willard dühösen így kiáltott rájuk:

— De a bérösszeget előre kell lefizetniök egy hónapra . . .

— Oh, hiszen három hónapra is lefizetjük . . .

— Egy hónapot mondtam és nem három, menjenek isten hírével, most már tizezer aranyért sem adom.

Valaki egy üres telket akart vásárolni tőle s kijelentette, hogy annyi ezüsttallért ad érte amennyi a telken elfér.

— Élükre lesznek állítva az ezüsttallérok? kérdezte Willard.

Természetesen semmi sem lett az üzletből. Abban az utcában ahol ez az üres telek volt, többnyire orvosok laktak, akik egyszer panaszt emeltek a milliomos ellen, hogy a telkéről egész patakok öntik el az utcát minden esős napon Willard erre boszuból egy köfaragónak adta bérbe az üres helyet, de kikötötte, hogy a telken csupán sarkövet kell közszemlére bocsátania — az orvosok örömeire. Willard egy barátságatlan ötemeletes házban egészen egyedül lakott, még az egyetlen fiának sem volt hozzá szabad bejárása.

Közgazdaság.

Budapesti gabonatözsde.

Debreczen, február 16.

Weisz József budapesti terménybizományi czég jelenléte.

Készáru 5 krral magasabb.

Table with 2 columns: Item name and price. Items include Oszli buza, Tavasz buza, Oszli rozs, Tavasz rozs, Oszli zab, Tavasz zab, Tengeri uj.

Sertésplac. Budapest-Kőbánya 1897. február 16.

Magyar elsőrendű Öreg nehéz páronkint 400 klgron felüli sulyban... Készenlétszám: 1897. évi február hó 14. napján volt készletben: 7644 darab 1897. évi február hó 15. napján felhajtattott 371 drb 1897. február hó 15. napján elszállított 275 drb.

CSARNOK.

Margit-virág.

Irta: Rorák Imre. (Vége.)

Gengő Marci vagy háromszor nézett vissza, míg be nem kanyarodott az ő hosszú, árnyékos akácfa-aljukba. Donáth Juliska pedig ott jött-ment virágai között, öntudatlanul s olyanformán érezte magát, mintha egy csodálatos, hihetetlen álomból ébredt volna s most annak jelentőségét magyarázgatná magának. Végre összefont karokkal odátámaszkodott a nagy diófának, de ebbe is beleunt. Ekkor arra a kikopott nádszékre vetette magát, melyet édesanyja mindig ott szokott tartogatni a diófa árnyékában. A kezében volt még mindig az a napraforgó-virág, szorongatta folyton, mialatt lecsukott szempillája előtt olyan mesés, furesa dolgok kavargtak. Ugy rémlett neki, mintha azon a fekete, kicsi jukker fogaton ülne Gengő Marci mellett, a lovakat ő hajtáná fészkes, kinyújtott karokkal s olyan diadalmasan, büszkén robogna el a Saághék háza előtt, mint valami hatalmas királyné. Mintha a nagy tükörüveges ablakon keresztül látná Saágh Irmát is, — azt a felfuvalkodott, kényes kucepzkisasszonyt, ki irigységében majdnem elájul. Aztán mintha más valakit is látna, Lantos Gusztit is, a ki fájdalmas, szemrehányó tekintetet vetne rá. Donáth Juliska hirtelen felnyitotta szemeit. — Nem, nem, ő nincs ott. Nem is lehetne ott. Az talán csak olyan hamaros láng volt. Igen, igen, láng, mely ellobban, aztán... Aztán egy elszánt, erőteljes mozdulattal egy pillanat alatt szétszaggatta azt az elhervert Margit-virágot és odaszaladt a kukoricázáshoz s egy nagy napraforgó-virágot tépett le.

Mintha valami bolondos ötlete támadt volna, elkezdte tépegetni sorban, egymásután azokat a hosszukás, sárga leveleket. Szeret szivből, — szivből, — igazán. Juliska egy pillanatra összeresztent, de azért csak szaporán tépegette a többi levelet is: — Egy cseppet, egy cseppet sem. Szeret... Több levél nem volt és Juliska elkezdett tapsolni — Persze, hogy szeret! Csinált még egy próbát: — Szeret szivből... Egy cseppet sem szeret szivből.

Már a harmadik próbát is meg akarta csinálni, mikor a szomszéd kertből hangos kacagást hallott és világosan megis értette, a mit mondtak. Saágh Irma beszélt. — Talán csak nem Gengő Marczira pályázik? Annak a virágja a napraforgó-virág. Mintha bizony nem is volna neki elég Lantos Guszti. Azt is úgy fogta kötéllal. Donáth Juliska úgy tett, mintha nem hallaná és visszament a székéhez. Csak azt gondolta magában: — Megállj, leszel te még irigyem is. Azután megint lehunyta szemét, megint látta magát a jukker-fogaton Gengő Marci mellett. De Lantos Gusztit nem látta, nem is akarta látni. Csak azt látta még, hogy Saágh Irma irigységében tehetetlenül toporzékol.

Eljött a másik tavasz is, egy szép, nap-sugaras, ibolyaillatos tavasz. Donáth Juliska erősen lefüggönyözött ablakok mellett forró lázban ott kúldött a gyűrött, fehér párnákon és félrebeszélte. Össze vissza hadarászott, Margit virágot, napraforgó virágot. Egyszer csak hirtelen felugrott az ágyán: — Mama, mikor jön már Guszti? Olyan nagyon várom. Édesanyja szeliden simogatta meg lázas homlokát, melyen kidagattak az erek. — Jön, édes lányom, jön mindjárt. — Jön? Jaj be jó lesz.

Juliska visszafeküdt megint. — Az öreg Donáthné aggódva, kétségbeesve tördelte száraz kezét s alig volt ereje visszatartani a könyveket. Igyekezett vigasztalni a beteget: — Nemsokára jobban leszel, felkelsz s együtt fogjuk locsolni a Margit-virágot. — Lantos Guszti is segít. Majd meg... Itt hirtelen elharapta a szót, az ablakhoz rohant, még jobban elsötétítette a szobát, melyben a ritka csipkefüggönyökön és fehér abroszon keresztül olyan bus, megrázó ének szűrődött át. ... Haragodnak menykővét, éles, hegyes törét... Lantos Gusztit temették és ezt tudta Donáthné. Szegény Lantos Guszti! Mikor kosarat kapott, elkezdett inni, korhely lett s ezért aztán a báró felmondott neki. — Egy ideig valami csodálatos józanság szállta meg s fűhöz-fához kapkodott, hogy állást kapjon. De nem sikerült és ismét inni kezdett. Beteg szervezete nem bírta sokáig. Az öreg Donáthné össze-vissza, minden összefüggés nélkül, hangosan kezdett beszélni leányához, hogy meg ne haljon semmit onnan az utcáról. Nem is hallott semmit sem. Mikor egészen elhalt az ének, Donáthné kirohant az utcára és Gengő Marciék felé fordulva átkozódott: — Verjen meg az Isten, megcsaltad a lányomat. Pedig Gengő Marci ezalatt az egy év alatt több leánynak is hazudott olyformán, mint Donáth Juliskának. Roppant hízelt az ő húságának, hogy a leányok olyan hamar belészeretnek. Azután nem sokat törődött velük, ott hagyta őket a faképnél. Így tett Donáth Juliskával is s őt is hamarosan a faképnél hagyta.

Mikor Donáth Juliska már ki is mehettél legelőször is a Margit-virághoz ment a kertbe s ott ült mellettük és sütkérezett a melegben egy nagy kendőbe burkolva s becses, nagy égő szemei fáradtan, öntudatlanul pihentek meg a Margit-virágok fehér, hegyes levelein. Azután néhány nap múlva elkezdte csokolgatni édesanyja kezét s olyan kérélog nézett rá lázas szemével: — Menjünk ki a temetőbe. Ugy e, édes, jó mamus, kimegyünk? És kimentek s Donáth Juliska egy szál Margit-virágot tett a Lantos Guszti sírjára.

Debreczeni Városi Színház. Folyószám 145. 31. béreltszűnet (páratlan.) Holnap csütörtökön 1897. évi február hó 18-án béreltszűnetben B. Békéssy Rózsa urnó venlégfelléptével MAGDOLNA. Parasz tragédia 5 felvonásban. Irta Rákossy Jenő. Holnapután pénteken 1897. év február hó 19-én béreltszűnetben Ujdonság! Itt először Ujdonság! Celestin apó. Andraunak az „Üdvöké” szerzőjének operettje.

Tájékoztató. A Gönczy-egyesület „Otthon”-a a keresk. akadémia palotájában. Nyilvános olvasóterem, a kollégiumban nyitva van hétfőn szerdán, szombaton d. u. 3-6-ig. Muzéum, a kollégiumban, nyitva van vasárnaponként d. e. 10-12-ig. Famunkatanítás. A kézügyesítő egyesület főrefi iskolai műhelyében d. u. —4 óráig. Kedden: Előkészítő csoport. Szerdán és pénteken: haladó csoport. Zene-estélyek. Az „Arany Bika” kávéházban hetenkint két zene-estély van: hétfőn Rác Károly, szerdán a Magyarok. A Hungaria kávéházban minden szerdán, szombaton és vasárnapokon Rác Károly és Magyar testvérek zenekara. Az „Arany Bika” vendéglő éttermében vasárnap este két Magyar testvérek, Rác Károly és Dajna Bandi zenekara felváltva tartanak zeneestélyt. Az „Angol királynő” vendéglőben kedden Magyar testvérek, pénteken Rác Károly és vasárnap Dajna Bandi játszanak. A „Margit”-fürdőben vasárnap és ünnepnapokon d. u. 4-6 óra közt sétahangverseny. — Játsszik a katonazenekar. A „Corso” kávéházban kedden, csütörtökön és vasárnap Rác Károly és Dajna Bandi zenekara tartanak zeneestélyeket. Sauer Sándor „Arany sas” kávéházba minden hétfőn este Dajna Bandi zenekara zeneestélyt tart. Vilmos Ferencz kávéházában a Sas-utcai „Otthon” ban zeneestély hetenkint háromszor.

Bérekocsik díjszabályzata. Table with 3 columns: Category, Két lovas, Egy lovas. Categories include I. Napszámra, II. Óraszámra, III. Egyes járatokért, IV. Meghatározott járatok.

Table with 3 columns: Category, Két lovas, Egy lovas. Categories include I. Napszámra, II. Óraszámra, III. Egyes járatokért, IV. Meghatározott járatok.

